

חודש טבת הקהל ולימוד תורה

איך לימוד תורה אמיתי,
"כאילו קיבלה היום מסיני",
קשור להקהל?

ובפשטות: בכל מקום ומקום שהקימו וייקמו בית ציבורי לתורה תפלה וצדקה, וכיו"ב — יש להשתדל שנוסף לספרים המוכרחים, סידורים, חומשים, ספרי תהלים וכו', יהיו עוד הרבה ספרים — „בית מלא ספרים” — בכל מקצועות התורה, כלומר, להקים ספרי תורנית (או להרחיב את הספרי הקיימת) לתו-עלת הציבור כולו, שיוכלו להוסיף ול-הרבות בלימוד התורה, הן בכמות והן באיכות, ע"י העיון והלימוד בריבוי ספרים בכל מקצועות התורה.

שבה יתנו צדקה בכל יום חול (כמדובר כמ"פ שכל בית פרטי, וכל חדר פרטי, צ"ל בית תורה תפלה וצדקה, שיקיים בו „ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם”¹, בדוגמת „מקדשי מעט”²).

ובודאי יסבירו להלדים שלא יחששו להרבות להשתמש בהספרים מחשש שיתקלקלו ויקרעו — מכיון שיבטיחו להם שיקנו להם ספרים חדשים ומהוד-רים עוד יותר.

יא. ומ„בית מלא ספרים” בנוגע לביתו הפרטי דכאז"א מישראל — ל„בית מלא ספרים” בנוגע לבתים ציבוריים:

אם כל בית פרטי בישראל צריך להיות „מלא ספרים” — בית מרכזי וציבורי המיועד לכו"כ מישראל על אחת כמה וכמה שצריך להיות „מלא ספרים”, שעי"ז יתווסף בלימוד התורה אצל אלה הנכנסים לבית זה.

משיחות ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשמ"ח

ו. המורם מכל האמור בנוגע לפועל — שמכאן ולהבא צריך לבוא לידי חיזוק והוספה בלימוד התורה ביתר שאת וביתר עוז, וזהו „אבן הבוחן“ לנצחונם האמיתי של הספרים, „דידן (דהספרים) נצח“.

ובפשטות — להוסיף בקביעות עתים לתורה, כולל ובמיוחד — לימוד ברבים^י, „עשרה שיושבים ועוסקים בתורה“^י, מתוך „דיבוק חברים“ ו„פל-פול התלמידים“^י.

ולכל לראש — לימוד המביא לידי מעשה (גדול תלמוד שמביא לידי מעשה^י), לדעת את המעשה אשר יעשון ואלה אשר לא תעשינה, עד ללימוד ההלכות, בספר הרמב"ם, בשולחן ערוך ונושאי כליו כו', ובפנימיות התורה, תורת החסידות, שעי"ז יכולים לקיים המצוות שחיובן תמיד בכל רגע, אמונת ה', יחודו, אהבתו ויראתו כו'^י, כמ"ש^י, „דע את אלקי אביך ועבדו בלב שלם“.

ועוד וג"ז עיקר — שהלימוד עצמו הוא באופן שחודר כל המציאות שלו, כל עצמותי תאמרנה^י, „ערוכה בכל רמ"ח אברים“^י, מהמוח שבראש עד לה-עקב שברגל^י, בכל החיות וההתלהבות כו', ובלשון חז"ל^י, „מה להלן באימה וב-יראה וברתת ובזיע אף כאן כו'“, היינו, ש„עסק התורה שבכ"א ובכל זמן (גם בזמן הגלות, גם בחושך כפול ומכופל דגלות זה האחרון) הוא דבר ה' ממש

שנאמר למשה בסיני . . כאלו קבלה היום מהר סיני“^י, כמודגש בנוסח דברכת התורה שבכל יום — „נותן התורה“, לשון הוה^י.

וכל זה — בנוגע לעצמו, ובנוגע לפעולה על הזולת, כלומר, לעורר רבים מישראל להוסיף בלימוד התורה, שכן, פעולת ההשפעה על הזולת, ע"פ הציווי „ואהבת לרעך כמוך“^י, היא, „כלל גדול בתורה“^י, ויתירה מזה — „זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא“^י.

ז. ויש להוסיף, שכל האמור הוא בהדגשה יתירה בשנה זו — שנת הקהל ושנת תשמח:

שנת הקהל — „תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם הקהל את העם האנשים והנשים והטף גוי למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת“^י, שמיעת קריאת פרשיות התורה מפי המלך^י, „באימה ויראה . . כיום שניתנה בו בסיני . . כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה, שה-מלך שליח הוא להשמיע דברי הא-ל“^י, כלומר, חיזוק וזירוז בכללות הענין דלימוד התורה כבמתן-תורה^י.

ושנת תשמח — החל משמחתו של הקב"ה „ישמח ה' במעשיו“^י, ושמחתם של ישראל בהקב"ה, „ישמח ישראל בעושי“^י, שמחה הקשורה עם התורה, כמארז"ל^י, „ביום חתונתו (שלימות

השמחה) זה מתן תורה“, ועד"ז בלימוד התורה ע"י בני — „פיקודי ה' ישרים משמחי לבי“.

ובשניהם מודגשת גם הפעולה על הזולת — „הקהל את העם האנשים וה-נשים והטף“, היינו, פעולתו של המקהיל (המלך, גדול שבכם כו') בכל העם: ו„תשמח“ — לא רק תשמח (תיזן בחי-ריק), שמחת עצמו, אלא גם תשמח (תיזן בשבא), היינו, לשמח אחרים בשמחת התורה.

י. ומכיון דאתינן להכי — יש לעורר גם אודות רכישת ספרים, כאמור, שגם רכישת ספרים שייכת להמצוה דכתיבת ספר תורה, שעיקרה ותכליתה — „ולמדה גוי שימה בפיהם“, ע"י הלימוד בהספרים הנדפסים.

ובפרטיות יותר:

בכל בית פרטי של כאו"א מישראל צריכים להיות ספרי היסוד של יהדות (נוסף לחומש, סידור, תהלים, ובבית חסידי — גם ספר התניא וכו'), כולל וב-מיוחד — ספרי הלכה בענינים הנוגעים לחיי היום-יום, שילמדו בהם לעתים קרובות, כדי לדעת את המעשה אשר יעשון.

וכן בנוגע לחתן-כלה^י שמתכוונים לבנות בית יהודי — שביחד עם ההשתדלות להכין כלי הבית, „מטה וכסא ושולחן ומנורה“^י, יש להשתדל (ואדרבה — לכל לראש) שבבית יהיו ספרי קודש, שילמדו בהם כו', ועד שנעשה „בית מלא ספרים“^י, כולל הפי-

— שכל מציאות הבית וכלי תשמישו חדורים בתוכנם של ה„ספרים“, ובלשון חז"ל^י — „בית ועד לחכמים“.

וידוע מנהג ישראל ככו"כ מקומות שנותנים מתנה לחתן — ש"ס, ולכלה נותנים סידור קרבן מנחה, סידור עם עברי-טייטש, שהובאו בו כמה דינים השייכים לגויי ישראל בשפה המדוברת (ובימינו אלה, שהנשים לומדות ויודעות וכו', ואינן זקוקות ל„עברי-טייטש“, ואולי יתכן שיתביישו במתנה כזו — יתנו להן ספרי הלכה בענינים השייכים להנהגת הבית „בלשון ברורה ודרך קצרה“, בלשון הקודש, או מתורגם לשפת המדינה וכו'), וכל המרבה הרי זה משובח.

והדגשה יתירה בכל זה — בקשר עם שנת הקהל, „הקהל את העם האנשים והנשים והטף גוי למען ישמעו ולמען ילמדו גוי ושמרו לעשות גוי“.

ולא רק בנוגע לאנשים ונשים, אלא גם — ובמיוחד — בנוגע ל„טף“, כמודגש בהמשך הכתוב^י, „ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את ה' אלקיכם כל הימים“.

ולכן, יש לעורר עוד הפעם אודות המדובר כמ"פ שלכל ילד וילדה (גם הקטנים ביותר, שהגיעו לכלל הבנה, משהתינוק מתחיל לדבר כו') יהיו ספרי קודש משלהם, כמו: סידור, חומש ותהלים, ספרים שיהיו ברשותם ואח-ריותם, ויניחום בחדרם — שבדואי יעשוהו חדר של תורה ותפלה, עי"ז שיתפללו וילמדו בהם, וכן חדר של צדקה, עי"ז שתהי' בחדרם קופת-צדקה